

Zubin Mehta donant les gràcies al públic de L'Auditori, que li va dedicar una llarga ovació. ACN

Zubin Mehta, ovacionat en un concert-plebiscit

El director s'acomiada de la Filharmònica d'Israel amb la 'Tercera' de Mahler

Crítica

JAUME RADIGALES
 BARCELONA

Zubin Mehta L'AUDITORI 18 DE SETEMBRE

El 1961 va començar la història professional, aviat amorosa, de Zubin Mehta amb l'Orquestra Filharmònica d'Israel. Vint anys més tard, el músic indi en va esdevenir director vitalici, després de la titularitat obtinguda el 1977. Ara, a una edat propecta i després d'haver superat un càncer, Mehta s'acomiada de la formació israeliana amb una gira de concerts que acabava aquest dijous a Madrid i que aquest dimecres a Barcelona va esdevenir un plebiscit a L'Auditori, sota l'emparedat de BCN Clàssics.

L'emoció i l'entusiasme es van ensenyorir del públic després d'una excel·lent interpretació de la *Sinfonia núm. 3* de Mahler. A més de l'orquestra israeliana, es va comptar amb la participació de la mezzosoprano Gerhild Romberger –de centre vellutat i aguts lleument secs– i dels cors infantil i de noies de l'Orfeó Català, tots dos amb un rendiment esplèndid.

La formació orquestral manté i segueix fent justícia a la gran tradició de la corda aguda, inherent al poble jueu, i té una secció de fusta envejable. El rendiment global va ser, en conjunt, efectivament envejable i les errades puntuals de corn anglès i de trompeta al tercer moviment no van passar de l'anècdota. Compten amb la complicitat, el respecte a la partitura i, sobretot, l'empatia amb una

batuta, la de Mehta, que és la pròpia d'un gat vell que se les sap totes.

El director indi, que va sortir a l'escenari amb un bastó abans de dirigir assegut –excepte els últims compassos del moviment conclusiu–, va fer-ho de memòria, atent a tots els matisos de la sublim partitura i amb aquell gest tan clar, marca de la casa, revestit d'autoritat i elegància: Mehta va tornar a demostrar, tot i que a aquestes altures ja no li cal, que segueix sent una llegenda viva de la direcció orquestral.

Podríem retreure-li, això sí, una constant en la seva carrera i que en aquesta lectura mahleriana va tornar a fer acte de presència. Mehta sempre ha sigut un director pulcre, curós i detallista, però potser l'excessiva atenció a la forma li fa perdre de vista el fons. I és que, exceptuant passatges resolts de manera meravellosa, com l'*Empfundenen* de l'última secció del moviment conclusiu, la interpretació global va tendir a perdre de vista el discurs, l'emboïllat i estètic inherent al compositor jueu, el sentit de l'absolut que marca el credo artístic de l'autor d'*El cant de la terra*. La dialèctica que Mahler estableix entre la natura i un Déu en el qual, com a bon agnòstic, creu que no creu; el rerefons del vitalisme nietzschian; la innocència del nen enfrontada a la desconfiança cap als homes; la lluita contra el que Mahler definia com el "repugnant i insípid pantà d'aquesta vida"... Tots aquests elements, que defineixen el tarannà del compositor, s'han de traduir en matisos explícits en el discurs interpretatiu. I això és el que Mehta sembla oblidar, tot i que no va caure mai en el parany de l'efectisme fàcil. El resultat, tanmateix, va ser digne de record. ■